

РЕШЕНИЕ

№ 3633

гр. София, 15.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Наталия Ангелова

при участието на секретаря Вретенарова и при участието на прокурора Георгиев, като разглежда дело номер **4387** по описа за **2010** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания. Образувано е по касационна жалба от Н. Йълмъз, чрез упълномощен адвокат, против Решение без дата, на С районен съд, НО, 14^{-ти} състав, постановено по НАХД № 9410/2009 г.

С решението е потвърдено Наказателно постановление № 23-2300435/16.03.2009 г., издадено от директора на Д. „И. по Т.“ – С област, с което на Н. Йълмъз, в качеството му на управител на Гражданско дружество „Джоинт венчър Едже Сафко“ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв., на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на Т., за нарушение на чл. 62, ал. 1 от същия кодекс.

В съдебното заседание касаторът не се явява и не се представлява. В жалбата се сочат касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2, вр. ал. 2, ал. 3 НПК – неправилно прилагане на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Излага подробни съображения в подкрепа на твърденията си. Моли решението да бъде отменено и да бъде потвърдено наказателното постановление.

Ответникът се представлява от упълномощен юрисмконсулт, който оспорва

касационната жалба и счита решението на районния съд за правилно и законосъобразно. Представя и подробно писмено становище в този смисъл.

Прокурорът при С градска прокуратура намира жалбата за неоснователна. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия касационен състав, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Извършилите на 20.11.2008 г. проверка служители на ответника, на сторителен обект „С център” в гр. С. установили, че на обекта работи лицето Хюсеин М Алиосманов, с когото не бил сключен трудов договор. Представен е граждански договор, с който на Алиосманов било възложено да извърши конкретна работа, през периода от 19 до 21.11.2008 г. – почистване на секция 5 от строителни отпадъци. Съставен бил АУАН, въз основа на който директорът на Д. „ИТ”- С област издал НП, с което е ангажирал административнонаказателна отговорност на Н. Йълмъз, в качеството му на управител на гражданско дружество (дружество, учредено на основание чл. 357 ЗЗД), за това че „не е уредил предоставянето на работна сила от лицето Хюсеин М Алиосманов като трудово правоотношение”. Наказващият орган е приел, че с това деяние е нарушена разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ.

Въззивният съд е констатирал тези обстоятелства и е потвърдил издаденото за горното нарушение наказателно постановление. Съдът е приел, че правоотношението с Алиосманов е следвало да бъде уредено като трудово, а в административната фаза на производството не са допуснати „нарушения на съществени процесуални правила”. Касационната инстанция не споделя последния извод, като намира, че административнонаказателната отговорност на наказаното лице е била ангажирана неправилно.

Неизпълнението на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ, въвеждаща задължителна писмена форма на трудовия договор е обвързано с предвидените в чл. 414, ал. 3 санкции за работодател - имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв., а за виновното длъжностно лице - глоба в размер от 1 000 до 10 000 лв.

В конкретния случай е от съществено значение правилно да бъде определен характера на правоотношението между гражданското дружество и Алиосманов от една страна, а от друга да бъде отговорено и на въпроса, дали административнонаказателната отговорност на управителя на дружеството е ангажирана в съответствие с текста на санкционната норма.

В законодателството като цяло, липсва легално и изрично определение на понятието „трудов договор“. Трудовите отношения между работник или служителя и работодател, както и други отношения, непосредствено свързани с тях са уредени в КТ. Според чл. 1, ал. 2 от същия кодекс, *отношенията при предоставянето на работна сила* се уреждат само като трудови правоотношения. С чл. 66 КТ са въведени специални изисквания по отношение на трудовите договори. Съгласно чл. 68, ал. 1, т.т.1, 2 срочен трудов договор се сключва за определен срок или до завършване на определена работа. От друга страна, разпоредбите на чл.чл. 258 – 269 ЗЗД регламентират правилата за договор за изработка, както и отношенията между изпълнител и възложител по такъв договор. Разликата между двата вида договори е във вида на престацията. При трудовия договор изпълнителят на работа (работник) предоставя своята работна сила като цяло, с цел извършване на определена, обикновено повтаряща се по време на срока на действие на договора дейност, конкретизирана със съответна длъжностна характеристика. При това той е длъжен да се съобразява с установените от работодателя правила и с поставените изисквания, вкл. с работно време, трудова дисциплина и пр. Договорът за изработка обаче представлява съглашение между възложителя и изпълнителя, последният на свой риск да изработи нещо, да извърши определена, конкретно индивидуализирана дейност (работа), съгласно поръчката на другата страна, срещу което да получи съответно възнаграждение. С други думи изпълнителят по договор за изработка престира не своята работна сила по принцип, а действия, целящи да постигнат договорен конкретен резултат. Като се има предвид, че уговорената работа е извършвана на строящ се обект и пряко е свързана с естеството на строителството, налага се изводът, че правоотношението с Алиосманов е следвало да бъде уредено като трудово.

Налагането обаче на санкция, на основание чл. 413, ал. 3 КТ изисква от обективна страна нарушаване на нормата на чл. 62, ал. 1 КТ, което да бъде извършено от работодател. Нарушаване на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ означава работодателят да учреди правоотношение с работник като трудово, но да не сключи за това договор в писмена форма. В случая правоотношението е било уредено с граждански договор, като договор за изработка, сключен в писмена форма и формално, от обективна страна не е налице нарушаване на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ. В НП нарушението е описано като: „не е уредил предоставянето на работна сила от лицето Хюсеин М Алиосманов като трудово правоотношение“. Така описано, нарушението не съответства на текста на чл. 62, ал. 1. В КТ липсва изричен текст на санкция за „неуреждане на предоставяне на работна сила като трудово правоотношение“. Освен това отговорността на Н. Йълмъз е ангажирана в качеството му на *управител* на ДЗЗД „Джоинт венчър Едже Сафко“. Според чл. 2, т. 2 от представеното споразумение (договор) за гражданско дружество същото се представлява и управлява от двамата съдружници - Н. Йълмъз и Сафет Мустафа Караулан, заедно. С оглед на това наказващият орган е следвало да съобрази и изследва,

дали Н. Йълмъз лично е виновен да бъде допуснато извършването на административното нарушение, още повече, че гражданският договор с работника е сключен от името на другия съдружник - Сафет Мустафа Караулан. С оглед изложените съображения решението на въззивния съд следва да бъде отменено като неправилно.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 222, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд С. - град, VI^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение без дата, на С районен съд, НО, 14^{-ти} състав, по НАХД № 9410/2009 г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-2300435/16.03.2009 г., издадено от директора на Д. „И. по Т.“ – С област

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.